

Arrest

**nr. 101 161 van 18 april 2013
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 9 november 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 oktober 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 februari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HENDRICKX, die loco advocaat S. RONSE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 7 juli 2012 en heeft zich vluchteling verklaard op 9 juli 2012.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 17 augustus 2012 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 26 september 2012.

1.3. Op 8 oktober 2012 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 9 oktober 2012 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en afkomstig te zijn van de provincie Kaboel, district Paghman, de Pashahi vallei. U bent Tadzjiek van origine en soenniet van religie. Uw broer H. R. (...) werkte sinds 2006 voor het bouwbedrijf Aryana Hindukosh. Hij werkte in verschillende provincies in Afghanistan voor buitenlanders en voor het Afghaanse leger. Uw broer had een helper nodig en in Assad of Sambullah 1391 (juli-augustus 2012) begon u mee te werken met uw broer bij het bouwbedrijf Aryana Hindukosh. Jullie werkten in het militaire kamp in Kargha. Twaalf of dertien dagen nadat u bij het bouwbedrijf begon te werken, kregen u en uw broer een dreigbrief van de Taliban. In die brief vroegen ze jullie hen te helpen. Jullie besteedden weinig aandacht aan deze brief. Zo'n zeven dagen later kregen jullie een tweede dreigbrief van de Taliban. Daarin schreven ze dat, als jullie geen bom zouden laten ontploffen in het militaire kamp waar jullie werkten, jullie gedood zouden worden. Een week later, 's avonds laat, hoorden jullie geluid. Uw broer en moeder gingen kijken wat er aan de hand was. Uw moeder riep dat het de Taliban waren, uw broer werd gegrepen en u verstopte zich in de broodoven. De Taliban zochten u in het huis en vertrokken toen ze u niet konden vinden. Na twee en een half uur kwam u uit de oven, u hoorde dat uw broer was meegenomen door de Taliban en dat ze u ook zochten. De volgende ochtend ging u naar de woning van de Malek waar u hem over het incident verteld. Hij belde de politie, die ook kwamen. Na het incident ging u naar de woning van uw oom, waar u nog zes dagen verbleef. Hierna hebt u Afghanistan verlaten. U bent vijf maanden onderweg geweest van Afghanistan tot België en kwam hier aan op 7 juli 2012. U vroeg hier asiel aan op 9 juli 2012.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u een taskara, een puntenlijst van op school, uw werkkaart, een kopie van het paspoort van uw broer, een kopie van vier foto's van uw broer, vier werkkaarten van uw broer en een kopie van een certificaat dat uw broer voor de Spaanse troepen heeft gewerkt, voor.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade niet aannemelijk hebt gemaakt. Er moet worden opgemerkt dat uw asielrelaas op verschillende punten vaag en summier is gebleken. Dit ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

U verklaarde dat u en uw broer H. R. (...) bedreigd werden door de Taliban, nadat u bij het bouwbedrijf Aryana Hindukosh begon te werken als helper van uw broer. Er moet echter worden opgemerkt dat het zeer merkwaardig is dat uw broer reeds in 2006, of zo'n zes jaar, als bouwvakker voor dit bedrijf zou hebben gewerkt, maar dat hij nooit eerder bedreigingen van de Taliban zou hebben ontvangen of andere problemen zou hebben ondervonden met de Taliban. Pas nadat u tijdelijk voor deze firma, Aryana Hindukosh zou zijn beginnen werken, zouden u en uw broer bedreigd zijn. U stelde dat dit te wijten was aan het feit dat uw broer in het verleden in andere provincies gewerkt zou hebben en dat de Taliban er niet van op de hoogte zou zijn geweest dat hij in een bouwbedrijf voor buitenlanders en het Afghaanse leger werkte (gehoorverslag CGVS, p. 8-9). Dit argument is echter weinig overtuigend. Er kan worden verondersteld dat, indien de Taliban het werken voor buitenlanders als een belangrijke 'misdaad' beschouwden, en ze er uw broer van verdachten voor buitenlanders te werken (gehoorverslag CGVS, p. 8), dat ze er dan ook van op de hoogte zouden zijn. Temeer daar de Taliban niet enkel in het district Paghman van de provincie Kaboel in Afghanistan aanwezig zijn, maar ook in andere delen van Afghanistan. Hierbij moet nog worden opgemerkt dat het merkwaardig is dat uw broer twee maanden voor u in Kargha zou zijn beginnen werken, maar dat hij volgens uw verklaringen in die eerste twee maanden geen problemen kende met de Taliban (gehoorverslag CGVS, p. 8). Dit is merkwaardig, temeer daar u eveneens verklaarde dat de Taliban uw broer eerder al verdachten te werken voor buitenlanders (gehoorverslag, CGVS, p. 8). Uw bewering dat jullie problemen zouden hebben gekend nadat uw broer in Kargha begon te werken, omdat dit dichterbij was, kan dan ook niet in het minst overtuigen.

U stelde voorts dat de Taliban bij u thuis kwamen voor u en uw broer. Er moet worden opgemerkt dat u weinig verhelderende en weinig logische verklaringen hebt afgelegd over dit bezoek van de Taliban. Zo stelde u dat uw moeder en broer gingen kijken toen ze lawaai hoorden, dat uw moeder riep dat ze van de Taliban waren, dat uw broer werd gepakt en dat u zich in de broodoven verstopte. U weet echter niet met hoeveel de Taliban waren en of uw broer daar werd gehouden toen de Taliban u zochten. U stelt dat u niets zag omdat u zich verstopt had (gehoorverslag CGVS, p. 9). Nochtans had u deze zaken achteraf aan uw moeder, uw broer of uw zus kunnen vragen. Voorts stelde u aanvankelijk niet te weten

hoe lang de taliban bij u thuis zouden zijn gebleven om u te zoeken, later stelde u dat ze misschien wel een uur gebleven zouden zijn (gehoorverslag CGVS, p. 10). Hierbij is het op zijn minst merkwaardig te noemen dat de taliban u een uur lang zouden hebben gezocht, maar niet eens in de oven waar u zich verstopt had, hebben gekeken. Nochtans zouden ze er volgens uw verklaringen vlak langs zijn gelopen (gehoorverslag CGVS, p. 10). Hierbij kan men zich nog de vraag stellen, indien de taliban u een uur lang zou hebben gezocht, waarom u twee en een half uur verborgen bleef zitten in de broodoven en waarom niemand van uw gezin u zou hebben gezegd dat de taliban vertrokken waren.

De door u afgelegde verklaringen over het bezoek van de taliban komen door bovenstaande opmerkingen dan ook weinig geloofwaardig over.

Tenslotte moet worden opgemerkt dat het weinig aannemelijk is dat u of uw familie niet meer moeite hebben gedaan om meer te weten te komen over de verdwijning van uw broer. Uit uw verklaringen blijkt dat uw broer zo'n acht maanden geleden verdwenen is. Uw familieleden zouden echter niet weten hoe het nu met het onderzoek staat en niet weten wat er met uw broer is gebeurd (gehoorverslag CGVS, p. 10). U stelde zelf ook niets te weten over een mogelijk onderzoek naar de verdwijning van uw broer, omdat u uit Afghanistan vertrokken bent (gehoorverslag CGVS, p. 10). Er kan echter worden verwacht dat iemand van uw familie (u had ook ooms in Afghanistan) zich zou hebben geïnformeerd over het onderzoek naar de verdwijning van uw broer, of dat ze minstens zouden hebben proberen te weten te komen wat er met uw broer is gebeurd. Temeer daar uw broer reeds langer dan acht maanden verdwenen is. Dat blijkbaar niemand van uw familie moeite heeft gedaan om uw broer te vinden of om meer informatie over zijn verdwijning te krijgen, doet afbreuk aan uw algehele geloofwaardigheid.

Er moet nog worden vastgesteld dat u een weinig coherente verklaring hebt afgelegd over de vraag of de taliban nog zijn langsgeweest bij u thuis. Zo stelde u eerst dat de taliban niet meer zouden zijn langsgeweest om u te zoeken (gehoorverslag CGVS, p. 10). Daarna stelde u dat de taliban na uw vertrek nog een keer zijn teruggekomen en uw thuis hebben gezocht (gehoorverslag CGVS, p. 11).

Gelet op het geheel van bovenstaande elementen kan er nog maar weinig geloof worden gehecht aan uw verklaring dat u bedreigd en dat uw broer ontvoerd zou zijn door de taliban omwille van uw werk bij de bouwfirma Aryana Hindukosh. U hebt een gegronde vrees voor vervolging dan ook niet aannemelijk gemaakt. Op basis van dezelfde verklaringen maakt u evenmin aannemelijk dat u een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4 § 2 a en b van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 §2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kaboel, district Paghman te worden beoordeeld.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 nog steeds in rekening genomen gezien UNHCR tot op heden geen nieuwe Eligibility Guidelines heeft vrijgegeven. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden.

Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, adviseert het UNHCR dat de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te ontvluchten omwille van het veralgemeend geweld, nauwgezet onderzocht zouden worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds de actuele en betrouwbare informatie over diens vroegere verblijfplaats.

Verder wijst het UNHCR erop dat andere provincies als Uruzgan, Zabul, Pakika, Nangarhar, Badghis, Paktya, Wardak en Kunduz ook geconfronteerd worden met fluctuerende veiligheidsincidenten. Het UNHCR heeft in deze richtlijnen niet geadviseerd om voortgaande op een

analyse van de veiligheidssituatie aan Afghanen afkomstig van de provincie Kaboel een complementaire vorm van bescherming te bieden.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I: Beschrijving van het conflict" d.d. 15 juni 2012) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet in 2012.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegd SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II: Regionale Analyse" d.d. 11 juli 2012) blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal nog steeds erg verschillend is. Het gewapend conflict woedt het meest intens in het zuiden en in de zuidoostelijke regio. Er wordt een uitbreiding van de activiteiten van de anti-regeringselementen (AGE) naar andere regio's in Afghanistan vastgesteld.

Uit deze analyse blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Kaboel duidelijk verbeterd is sinds 2009. Deze tendens zette zich door. Op één ernstig incident na in december 2011, blijkt uit een analyse tot en met mei 2012, dat de provincie Kaboel opvallend rustig was. Voor het district Paghman werden er in de periode van verslaggeving geen gewelddadige incidenten gemeld, mede door een sterke aanwezigheid van politie en veiligheidstroepen in de regio (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II: Regionale Analyse" d.d. 11 juli 2012).

U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de provincie Kabul, district Paghman geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De door u voorgelegde documenten kunnen bovenstaande opmerkingen niet wijzigen. Uw taskara en de puntenlijst van uw school hebben betrekking op uw identiteit en uw schoolresultaten wat niet wordt betwist door het Commissariaat-generaal. De overige documenten, een kopie van het paspoort van uw broer, de vijf werkkaarten, de vier foto's en het certificaat hebben betrekking op het werk van uw broer, maar vormen geen bevestiging van de door u aangehaalde problemen. De werkkaart op uw naam kan bevestigen dat u bij de bouwfirma hebt gewerkt, maar bevat geen data van inschrijving of van beëindiging wat merkwaardig is. Deze kaart vormt evenmin een bevestiging van de door u aangehaalde problemen met de taliban. De bewijswaarde is bovendien erg relatief indien ze niet gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat in casu het geval is gebleken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In hoofddorde stelt verzoeker dat de verwerende partij ten onrechte oordeelde dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) kan worden erkend.

Na de citering van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en artikel 1 van de Conventie van Genève van 1951 (hierna: vluchtelingenverdrag), stelt verzoeker dat hij zijn afkomst uit het dorp Qalai Neaw, district Paghman, provincie Kaboel in Afghanistan voldoende aannemelijk heeft gemaakt, dat hij bij zijn gehoor zijn originele taskara neerlegde ter staving van zijn identiteit evenals de originele puntenlijst van zijn school. Verzoeker stelt dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht uit vrees voor de taliban doordat ze hem en zijn broer hadden benaderd met het verzoek met hen mee te werken door het plaatsen van een bom binnen het militaire kamp waar ze waren tewerkgesteld.

Betreffende de motivering dat verzoeker en diens broer pas concrete problemen met de taliban kregen enkele dagen nadat verzoeker begon te werken voor het bouwbedrijf en de vraag kan gesteld worden waarom verzoekers broer niet eerder problemen heeft gekend, gelet op het feit dat hij sinds 2006 voor hetzelfde bedrijf werkte, wijst verzoeker erop dat hij tijdens het gehoor bevestigd heeft dat zijn broer voor het bouwbedrijf eerst op diverse verder gelegen locaties heeft gewerkt (Ghazni, Baghdis en op Baghrum Air Field), dat hij diverse stavingstukken betreffende de tewerkstelling van zijn broer en zijn eigen tewerkstelling heeft neergelegd. Betreffende de motivering dat het vreemd is dat er geen data van inschrijving of beëindiging staat op de werkkaart op naam van verzoeker, stelt verzoeker, zoals tijdens het gehoor reeds aangegeven, dat hij bij het binnengaan de neergelegde kaart diende te tonen en deze kaart omgeruild werd voor een andere werkkaart die gebruikt werd tijdens het werk binnen de militaire basis, dat de tweede werkkaart bijkomende identificatiegegevens vermeldde alsook een aantal bijkomende stempels, dat wanneer hij de militaire basis verliet, hij deze werkkaart opnieuw diende in te ruilen voor de neergelegde kaart. Vervolgens argumenteert verzoeker dat gelet op het feit dat zijn broer telkens voor lange tijd zijn herkomstregio verliet, dit hem doet denken dat dit bij de lokale taliban een vermoeden deed ontstaan dat zijn broer voor de buitenlandse troepen werkte, doch dat de taliban er aanvankelijk niet in slaagde dit vermoeden hard te maken. Verzoeker vervolgt dat toen zijn broer op verplaatsing werkte, hij er steeds voor zorgde dat hij niet kon worden opgemerkt door de plaatselijke taliban in de regio's van de verder gelegen militaire kampen, dat hij meestal dag en nacht binnen de militaire kampen bleef en indien hij de kampen toch moest verlaten, hij zijn gezicht verhulde, dat toen zijn broer dicht bij huis werd tewerkgesteld in de militaire basis van Kargha, hij opnieuw in het oog werd gehouden door de lokale taliban. Aangaande de vraag van de verwerende partij hoe het komt dat verzoekers broer zonder problemen 2 maanden heeft gewerkt in het militaire kamp en dat problemen pas zijn ontstaan nadat verzoeker tijdelijk voor hetzelfde bouwbedrijf was tewerkgesteld, stelt verzoeker dat hij natuurlijk niet op de hoogte is van de concrete strategieën van de taliban, doch dat hij vermoedt dat de taliban oordeelde dat zijn broer een rol kon spelen bij het plegen van een aanslag op het militaire kamp, dat de taliban vermoedelijk zijn broer de gelegenheid heeft gegeven om zich in te werken en het vertrouwen in te winnen en zij vervolgens een geschikt moment hebben afgewacht om verzoeker en zijn broer via dreigbrieven op de hoogte te brengen van hun plannen, dat zij dan ook vervolgens twee dreigbrieven naar verzoeker en zijn broer hebben gestuurd. Verzoeker merkt op dat de verwerende partij ten onrechte stelt dat zij weinig aandacht aan de eerste brief zouden hebben besteed, dat hij en zijn broer wel degelijk ernstig verontrust waren door de eerste dreigbrief en deze toonden aan een oom aan moederszijde, dat ook bij de tweede dreigbrief de oom aan moederszijde werd ingelicht en om raad werd gevraagd, dat gelet op het feit dat het gezin financieel afhankelijk was van hem en zijn broer, zij toch beslisten om verder te werken, dat hierbij niet mag vergeten worden dat zijn vader reeds overleden was en dat zijn moeder achterbleef met een jonge zoon van 10 jaar en een dochter van 22 jaar, dat zonder de inkomsten van hem en zijn broer het gezin over geen enkele bestaansmiddelen zou kunnen beschikken en hierdoor hun leven ook zeker in het gedrang zou kunnen komen, dat hij en zijn broer bijgevolg geen andere keus hadden dan af te wachten.

Betreffende de motivering dat verzoeker weinig verhelderende en logische verklaringen aflegde over het bezoek van de taliban, stelt verzoeker dat hij tijdens het gehoor wel degelijk zo gedetailleerd en concreet mogelijk de inval van de taliban beschreven heeft, dat hij vermeldde dat de aanval van de taliban plaatsvond in de maand mizan om 23u30 's nachts, dat zijn moeder en broer werden opgeschrikt door een geluid in de tuin, dat klonk alsof iemand over de muur in de tuin sprong, dat zij wilden weten waar het geluid vandaan kwam en ze naar buiten gingen, dat zijn broer bij de handen werd meegenomen, dat gelet op het feit dat het gezin met niemand anders dan de taliban problemen had, zijn moeder beseftte dat de aanvallers inderdaad tot de taliban moesten behoren, dat teneinde hem te waarschuwen zijn moeder schreeuwde dat de taliban was binnengevallen, dat hij doodsbang was en zich onmiddellijk in de oven in de keuken verstopte, dat hij om die reden niet kon zien met hoeveel de taliban waren en waar zijn broer werd vastgehouden. Verzoeker vervolgt dat hij nadien meer details heeft gevraagd doch dat de andere gezinsleden enkel vertelden dat zijn broer was meegenomen, dat hij bevestigde dat de taliban ongeveer een uur naar hem heeft gezocht, doch hem niet heeft gevonden, dat gelet op het feit dat de oven onopvallend was opgesteld en uitwendig niet zichtbaar was dat één persoon er zich kon verschuilen, er vermoedelijk toe leidde dat de taliban verzoeker niet hebben kunnen vinden. Aangaande het verwijt van de verwerende partij dat verzoeker na het vertrek van de taliban nog lange tijd (1,5u in plaats van 2,5u zoals de verwerende partij ten onrechte stelt, verzoeker bleef 2,5u verborgen en de taliban zochten gedurende 1u naar hem) verborgen bleef, stelt verzoeker dat hij en zijn gezinsleden doodsbang waren dat de taliban zou terugkeren naar het huis en zij om die reden verzoeker nog enige tijd verscholen lieten in de oven, dat zijn gezin zijn schuilplaats zeker niet wilde verraden en daarom enige tijd wachtte alvorens hem uit de oven te halen, dat voorgaande verklaringen

zeer concreet en coherent zijn zodat de verwerende partij ten onrechte de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen in vraag heeft gesteld.

Betreffende het motief van de bestreden beslissing dat verzoekers geloofwaardigheid in het gedrang komt gelet op het feit dat niemand van zijn familie moeite zou hebben gedaan om informatie over de verdwijning van zijn broer te krijgen, stelt verzoeker dat hij, zoals blijkt uit het gehoorverslag, diverse keren aan zijn familie via telefoon gevraagd heeft of zij reeds nieuws hadden over zijn broer, dat zijn familie hierop antwoordde dat *'ze zijn broer nog niet hebben kunnen terugvinden'*, dat uit bovenvermeld antwoord blijkt dat zijn familie wel op zoek is naar zijn broer, doch op heden geen resultaat werd geboekt, dat hierbij rekening moet gehouden worden met het feit dat zijn moeder een vrouw alleen is en dat het bijgevolg niet evident is dat een vrouw alleen allerlei démarches zou ondernemen, dat daarenboven bij zijn gezin en zijn oom een grote angst heerst om naar de politie te stappen omdat de taliban in de politie geïnfilteerd is, dat zij dan ook vreesden dat deze démarches de taliban nog kwader zouden maken en dat hierdoor de achtergebleven leden van het gezin ook in gevaar zouden komen.

Verzoeker meent dan ook dat gelet op voorgaande er in zijn hoofde sprake is van vervolgingsdaden die ressorteren onder het vluchtelingenverdrag, waarna hij verwijst naar een arrest nr. 40 739 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 24 maart 2010 en stelt dat conform de kwalificatierichtlijn 2004/38 geldt dat wanneer blijkt dat iemand reeds in het verleden vervolgd werd, dit een ernstige verwijzing vormt van vervolging in de toekomst, dat het *in casu* bijgevolg aan de verwerende partij is om aan te tonen dat dergelijke vervolgingen zich in de toekomst niet meer zullen voordoen, waarbij hij opnieuw verwijst naar twee arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Hij vervolgt dat gelet op het feit dat zijn broer nog steeds vermist is, hij dan ook terecht vreest dat hem bij een eventuele terugkeer hetzelfde lot te wachten staat, dat gelet op de oorzaak van zijn vervolging het vanzelfsprekend is dat zijn vrees bovendien actueel blijft. Verzoeker verwijst, onder de noemer vaststaande rechtspraak, naar arrest nr. 40 047 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 10 maart 2010 en stelt dat het administratief dossier bevestigt dat de taliban gerichte aanvallen en acties ondernemen ten aanzien van bepaalde profielen, onder meer zogenaamde 'spionnen of collaborateurs', mensen die geassocieerd worden met de Afghaanse en internationale autoriteiten en troepen, dat gelet op de aangehaalde motieven dient te worden geoordeeld dat hij wel degelijk beantwoordt aan de criteria zoals bepaald in artikel 1 van het vluchtelingenverdrag en bijgevolg als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet dient te worden erkend.

In ondergeschikte orde voert verzoeker aan dat indien zou geoordeeld worden dat de status van vluchteling niet zou kunnen worden toegekend, *quod non*, hij in aanmerking komt voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker betwist het standpunt van de verwerende partij dat er voor burgers in de hoofdstad Kaboel actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict en dat er voor burgers in de provincie Kaboel, district Paghman eveneens geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet voorhanden is. Vervolgens heeft verzoeker een uiteenzetting betreffende een binnenlands vluchtalternatief.

Verzoeker stelt dat de verwerende partij verwijst naar de verbeterde veiligheidssituatie in Afghanistan waarbij het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds de winter van 2011 is gedaald en deze daling zich zou verder gezet hebben in 2012, dat hij deze vaststelling betwist en erop wijst dat sinds juni 2012 maandelijks het hoogst aantal incidenten hebben plaatsgevonden (meer dan 3000 incidenten). Verzoeker argumenteert dat augustus 2012 de tweede dodelijkste maand voor Afghaanse burgers sinds 2007 was, dat 374 burgers gedood werden en 581 burgers gewond raakten, dat hij bovendien betwist dat de veiligheidssituatie in en rond Kaboel als rustig kan worden beschouwd, dat sinds april 2012 de taliban haar acties in en rond de hoofdstad Kaboel immers heeft opgevoerd en het geweld aanzienlijk is toegenomen, dat het offensief van de taliban werd aangevat op 15 april 2012 waarbij Kaboel op zeven verschillende plaatsen tegelijk werd aangevallen (dat men spreekt over de grootste aanval sinds 11 jaar), dat, zoals in de internetartikels wordt vermeld, deze aanvallen wijzen op het feit dat de taliban er toch in slaagt de nodige macht te behouden en de slagkracht heeft om de stad Kaboel ernstig te bedreigen, dat deze aanval wijst op de onmacht van lokale veiligheidsdiensten om de veiligheid te garanderen, dat een hooggeplaatst parlementslid bevestigt dat deze brutale aanvallen niet konden worden afgeslagen door lokale politie-eenheden, hetgeen zeer ernstige vragen oproept omtrent de machtsoverdracht door de buitenlandse troepen in 2014, dat daarenboven experts menen dat de onluststokers hun aanvallen nog zullen opdrijven teneinde hun invloed te vergroten en teneinde duidelijk te maken dat zij weldra Kaboel stad in hun macht zullen hebben, dat er zo ook een dodelijke aanval van

de taliban was in mei 2012 waarbij zes burgerslachtoffers vielen, dat ook de NAVO wijst op groeiende onrust in en rond de stad en op de stijging in de aanvallen in de laatste maanden, waarna verzoeker een stuk tekst uit een door hem neergelegd stuk citeert. Verzoeker verwijst ook naar een aanslag die op 8 september 2012 werd gepleegd nabij het NAVO-hoofdkwartier, waarbij enkel 6 burgers - voornamelijk kinderen - werden gedood. Verzoeker meent dat uit bovenvermelde voorbeelden duidelijk blijkt dat bij de uitvoering van zagezegde gerichte zelfmoordaanslagen zeer vaak ook burgers worden getroffen. Verzoeker argumenteert dat dit vooral te maken heeft met de vastgestelde toename van het gebruik van oorlogstechnieken die burgers willekeurig treft – met name het gebruik van IED's en PPIED's, dat de bronnen van de verwerende partij erkennen dat de stad Kaboel lijdt onder aanslagen met IED's, meer bepaald bermbommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen, doch deze zelfmoordaanslagen zijn volgens de verwerende partij gericht tegen 'high profile' doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd, waardoor er weinig burgers zouden worden getroffen, dat hij deze vaststelling betwist en wijst op de toename van het gebruik van oorlogstechnieken die burgers willekeurig treft, dat het administratief dossier bevestigt dat er in 2011 een toename van aanslagen was op te tekenen met IED's en dat ook Kaboel inderdaad lijdt onder aanslagen met IED's, dat in het administratief dossier bovendien blijkt dat 2/3 van het totaal aanslagen in Afghanistan met IED's gebeuren met PPIED's, waarna verzoeker een paragraaf uit de SRB 'veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I: beschrijving van het conflict' van 15 juni 2012 over explosieven citeert. Verzoeker stelt ook, onder verwijzing naar en citering uit een door hem neergelegd stuk, dat het UNAMA op 20 oktober 2012 nogmaals heeft gewezen op de willekeur van PPIED's waarbij zeer veel burgerslachtoffers vielen.

Vervolgens poneert verzoeker dat, in tegenstelling tot wat de verwerende partij beweert, het district Paghman in de provincie Kaboel eveneens niet als veilig kan worden beschouwd, dat het district reeds verschillende malen werd opgeschrikt door zware aanslagen, dat de taliban in juni 2012 een hotel bestormden en hierbij 18 mensen, hoofdzakelijk burgers, werden gedood, dat het hier een aanval betrof die doelgericht burgers wilde treffen, aangezien het algemeen geweten was dat het hotel een toevluchtsoord was van gewone Afghaanse families die de chaos van de stad wensten te ontvluchten, dat de taliban doelbewust deze regio hadden uitgekozen omdat dit de favoriete plaats was van jongeren uit Kaboel om zich op de diverse picknick gebieden te ontspannen en illegaal gestookte alcohol te drinken, dat deze praktijken duidelijk een doorn in het oog van de taliban zijn en ervoor zorgen dat Paghman een uitgelezen doelwit is voor de taliban, waarbij verzoeker verwijst naar een paragraaf in het Engels betreffende het opeisen door de taliban van de verantwoordelijkheid van de aanslag, doch zonder een verwijzing naar een welbepaald stuk. Verzoeker vervolgt dat in augustus 2012 in Paghman 9 burgers werden gedood door een op afstand bestuurde bom, dat het duidelijk is dat de taliban haar invloed op de regio en haar bewoners wenst te versterken door het uitvoeren van talrijke aanslagen al dan niet rechtstreeks gericht ten aanzien van de lokale burgerbevolking, dat teruggekeerde vluchtelingen bovendien bewust geviséerd worden door de taliban omwille van hun vertrek uit Afghanistan, aangezien zij worden aanzien als aanhangers van het Westen, dat gelet op de actuele explosieve veiligheidssituatie in Kaboel en het district Paghman deze regio niet kan beschouwd worden als intern vluchtalternatief, aangezien verzoeker daar zou worden blootgesteld aan een bijkomend risico met betrekking tot zijn leven en zijn veiligheid, dat daarenboven niet alleen rekening moet worden gehouden met de actuele situatie doch ook met de evolutie van de algemene situatie. Verzoeker verwijst hierbij naar een recent arrest, waarin de beoordelingsbevoegdheid met betrekking tot de subsidiaire bescherming van de Raad wordt gedetermineerd (RvV 27 januari 2012, nr; 74 064). Verzoeker vervolgt dat de verwerende partij bij de beoordeling geen rekening heeft gehouden met het feit dat er bij de terugtrekking van de NAVO-troepen in 2014 een burgeroorlog tussen de diverse fracties dreigt, dat de International Crisis Group in een recent rapport bevestigt dat deze dreiging zeer reëel is, dat zij voornamelijk een uiteenvallen van het Afghaanse leger vreest, zodra de NAVO-troepen grotendeels uit Afghanistan zijn verdwenen, doordat de oude tegenstellingen tussen etnische groepen niet zijn verdwenen en ook de infiltratie door de taliban binnen vooral de lokale politie het veiligheidsapparaat volledig zal ondermijnen (dit is nu reeds het geval), dat gelet op voorgaande argumenten een gedwongen terugkeer naar het district Paghman in de provincie Kaboel de relevantietoets niet zou kunnen doorstaan en bijgevolg de schending zou uitmaken van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Betreffende de redelijkheidsanalyse, meent verzoeker dat dient te worden nagegaan of de betrokkene een redelijk normaal leven kan leiden zonder onnodige ontbering, dat bij het beantwoorden van deze vraag verschillende factoren in rekening dienen te worden gebracht, zoals de persoonlijke omstandigheden, het bestaan van vroegere vervolging, zekerheid en veiligheid, respect voor de mensenrechten en de mogelijkheid van een economisch overleven, waarna verzoeker verwijst naar enkele principes waarop de UNHCR betreffende de eerdere vervolging en de veiligheid en zekerheid de aandacht vestigt, dat uit de bovenvermelde veiligheidsincidenten en de onmacht van de veiligheidstroepen om de groeiende macht van de taliban te breken, duidelijk blijkt dat er geen sprake is

van veiligheid en zekerheid, dat gelet op voorgaande het bijgevolg niet redelijk is om te verwachten van verzoeker dat hij zich zou blootstellen aan deze zeer verhoogde risico's, dat bovendien diverse rapporten bevestigen dat teruggekeerde vluchtelingen er zeer slecht aan toe waren waarna hij citeert uit een door hem neergelegd stuk. Ook betreffende het feit dat het UNHCR wijst op de socio-economische factoren die een rol kunnen spelen, citeert verzoeker uit een door hem neergelegd stuk. Verzoeker vervolgt dat hoewel de bewijslast omtrent de mogelijkheid van verzoeker om een menswaardig bestaan op te bouwen bij de verwerende partij ligt, hij vaststelt dat het dossier van de verwerende partij geen informatie bevat over de socio-economische omstandigheden in de stad Kaboel, meer bepaald informatie over de mogelijkheid voor verzoeker om een inkomen te verwerven waardoor hij niet in extreme armoede zou vervallen, dat diverse recente internetbronnen de erbarmelijke leefomstandigheden van de teruggekeerde vluchtelingen vaststellen, dat Amnesty International in een recent verslag van 23 februari 2012 stelt dat de stad Kaboel inmiddels 35.000 ontheemde personen huisvest in sloppenwijken rond de stad en dat er sprake is van een humanitaire catastrofe waarna verzoeker enkele zinnen uit het verslag citeert. Eveneens verwijst verzoeker naar en citeert hij uit een stuk van het 'Danish Refugee Council' die de erbarmelijke leefomstandigheden van de vluchtelingen in Kaboel bevestigt en vervolgt dat nu de winter opnieuw voor de deur staat, er niet kan voorbij gegaan worden aan bovenvermelde vaststellingen, dat gelet op de bovenvermelde argumenten dient te worden besloten dat het intern vluchtalternatief naar Kaboel de relevantie- en redelijkheidstoets niet doorstaat, dat ingeval zou worden geoordeeld dat de status van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet niet zou kunnen worden toegekend, bijgevolg toepassing moet gemaakt worden van artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet, gelet op de onmenselijke situatie waarin vluchtelingen in en rond Kaboel zich bevinden, dat artikel 48/4, §2, c) (verzoeker doelt waarschijnlijk op artikel 48/4, §2, b)) van de vreemdelingenwet inhoudelijk overeenstemt met artikel 3 EVRM dat bepaalt dat niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen, dat deze bepaling een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving bepaalt en in absolute termen foltering en onmenselijke en vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en handelingen van het slachtoffer, verbiedt. Verzoeker citeert vervolgens de vaste rechtspraak van de Raad, waarin de draagwijdte van artikel 3 EVRM reeds meermaals uitvoerig werd verduidelijkt. Verzoeker meent dan ook dat hij in aanmerking komt voor de subsidiaire bescherming.

Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen en/of te hervormen.

Als bijlage bij zijn inleidend verzoekschrift voegt verzoeker volgende stavingsstukken:

- Taskara verzoeker
- Puntenlijst school verzoeker
- Paspoort broer van verzoeker
- Foto's van broer van verzoeker op de werkplaats
- 4 werkkaarten van de broer van verzoeker
- Certificaat van Spaanse troepen dat broer van verzoeker heeft gewerkt voor de Spaanse troepen
- Werkkaart verzoeker
- Publicatie UNHCR d.d. 23/06/2003: Guidelines on International Protection: 'Internal Flight or Relocation Alternative' within the context of Article 1A(2) of the 1951 Convention and/or 1967 Protocol relating to the Status of Refugees
- 14 internetartikels betreffende de veiligheidssituatie in Afghanistan

2.2. De bestreden beslissing waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd, is gestoeld op de vaststelling dat er weinig geloof kan worden gehecht aan de verklaringen van verzoeker die op verschillende punten vaag en summier zijn. Zo stelt de commissaris-generaal onder andere vast dat (i) het merkwaardig is dat verzoekers broer reeds in 2006 werkte als bouwvakker voor het bedrijf, waar verzoeker tijdelijk ook werkte ten tijde van de bedreiging door de taliban, maar dat hij nooit eerder bedreigingen van de taliban kreeg, dat dit volgens verzoeker te wijten is aan het feit dat zijn broer in het verleden in andere provincies heeft gewerkt en de taliban er niet van op de hoogte zou geweest zijn dat hij in een bouwbedrijf voor buitenlanders en het Afghaanse leger werkte weinig overtuigend is, dat het ook merkwaardig is dat verzoekers broer twee maanden voor verzoeker in Kharga zou zijn beginnen werken maar dat zijn broer de eerste twee maanden geen problemen kende met de taliban, dat dit merkwaardig is omdat verzoeker verklaarde dat de taliban zijn broer al eerder verdacht te werken voor buitenlanders, dat de bewering dat verzoeker en zijn broer problemen kregen nadat zijn broer in Kharga begon te werken omdat dit dichterbij was, niet kan overtuigen, (ii) verzoeker weinig logische en overtuigende verklaringen aflegde over het bezoek van de

taliban bij hen thuis, dat verzoeker verklaarde dat zijn moeder en broer gingen kijken toen ze lawaai hoorden, dat zijn moeder riep dat ze van de taliban waren, dat zijn broer gepakt werd en dat hij zich in de broodoven verstopte, dat verzoeker niet weet hoeveel taliban er waren en of zijn broer daar werd gehouden toen ze hem zochten, dat hij dit nochtans aan zijn moeder, broer of zus had kunnen vragen, dat het merkwaardig is dat de taliban verzoeker een uur lang hebben gezocht maar niet eens in de oven waar hij zich had verstopt hebben gekeken, (iii) dat het weinig aannemelijk is dat verzoeker en zijn familie niet meer moeite hebben gedaan om meer te weten te komen over de verdwijning van zijn broer, dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat zijn broer zo'n acht maanden geleden verdwenen is, dat zijn familieleden niet zouden weten hoe het nu met het onderzoek staat en niet weten wat er met zijn broer is gebeurd en hij zelf ook niets weet over een mogelijk onderzoek naar de verdwijning van zijn broer omdat hij uit Afghanistan vertrokken is, dat er kan verwacht worden dat iemand van zijn familie zich zou hebben geïnformeerd over het onderzoek naar de verdwijning van zijn broer of minstens hebben geprobeerd te weten te komen wat er met zijn broer is gebeurd, dat blijkbaar niemand van zijn familie moeite heeft gedaan om meer informatie over zijn verdwijning te krijgen, dat dit afbreuk doet aan verzoekers algehele geloofwaardigheid. De commissaris-generaal concludeert dat gelet op de aangehaalde elementen er weinig geloof kan gehecht worden aan verzoekers verklaring dat hij bedreigd wordt en dat zijn broer ontvoerd zou zijn door de taliban omwille van zijn werk voor een bouwfirmat en vervolgt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet heeft, dat de door verzoeker neergelegde documenten de gedane vaststellingen niet kunnen wijzigen, dat verzoekers taskara en de puntenlijst van zijn school enkel betrekking hebben op zijn identiteit en schoolresultaten wat niet betwist wordt, dat de kopie van het paspoort van zijn broer, de vijf werkkaarten, de vier foto's en het werkcertificaat betrekking hebben op het werk van zijn broer maar geen bevestiging vormen van de door hem aangehaalde problemen, dat de werkkaart op zijn naam kan bevestigen dat hij voor een bouwfirmat heeft gewerkt, maar evenmin een bevestiging vormt van de door hem aangehaalde problemen, dat de bewijswaarde relatief is indien ze niet gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat *in casu* het geval gebleken is.

2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is evenmin zijn taak zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.5. Uit verzoekers verweer blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in voorliggend verzoekschrift er niet in slaagt om de weigeringsmotieven, zoals opgesomd in punt 2.2., ook maar enigszins te ontkrachten. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te stellen, waar hij echter in gebreke blijft. Immers, in wezen komt verzoeker niet verder dan het herhalen en het bevestigen van zijn eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen, het opwerpen van een aantal niet overtuigende vergoelijkungen voor zijn handelwijze en het bekritisieren en tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen doch daarmee deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht en zijn beweerde vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt.

2.5.1. Waar verzoeker vooreerst stelt dat hij tijdens het gehoor bevestigd heeft dat zijn broer voor het bouwbedrijf eerst op diverse verder gelegen locaties heeft gewerkt en dat hij diverse stavingsstukken betreffende de tewerkstelling van zijn broer en zijn eigen tewerkstelling heeft neergelegd, beperkt hij zich tot het herhalen van zijn eerder afgelegde verklaringen doch weerlegt concrete motieven zoals aangegeven onder punt 2.2. (i) niet.

2.5.2. Waar verzoeker argumenteert dat gelet op het feit dat zijn broer telkens voor lange tijd zijn herkomstregio verliet, dit hem doet denken dat dit bij de lokale taliban een vermoeden deed ontstaan dat zijn broer voor de buitenlandse troepen werkte, doch dat de taliban er aanvankelijk niet in slaagde dit vermoeden hard te maken, stelt de Raad vast dat hij overgaat tot een *a posteriori* verklaring voor het feit dat zijn broer nooit eerder problemen kende met de taliban, die op een louter vermoeden berust en bovendien in strijd is met zijn verklaringen tijdens het gehoor waar hij poneerde dat zijn broer in verder gelegen provincies werkte, dat ze daarom niet wisten dat zijn broer in een bouwbedrijf werkte en ze dachten dat hij een winkelbediende was of gewoon dagelijks werk had (gehoorverslag CGVS, p. 9, vraag 138).

In zoverre verzoeker ook nog aanvoert dat toen zijn broer op verplaatsing werkte, hij er steeds voor zorgde dat hij niet kon worden opgemerkt door de plaatselijke taliban in de regio's van de verder gelegen militaire kampen, dat hij meestal dag en nacht binnen de militaire kampen bleef en indien hij de kampen toch moest verlaten, hij zijn gezicht verhulde, dat toen zijn broer dichterbij huis werd tewerkgesteld in de militaire basis van Kargha, hij opnieuw in het oog werd gehouden door de lokale taliban, beperkt hij zich tot loutere beweringen en *a posteriori* verklaringen waarbij er bovendien moet worden opgemerkt dat het vreemd is dat verzoekers broer enkel persoonlijke veiligheidsmaatregelen trof om niet herkend te worden wanneer hij ver van huis werkte maar dit naliet wanneer hij dichterbij werkte.

2.5.3. Aangaande verzoekers argumentatie, betreffende de motivering dat het ook merkwaardig is dat verzoekers broer twee maanden voor verzoeker in Kharga zou zijn beginnen werken maar dat zijn broer de eerste twee maanden geen problemen kende met de taliban, dat hij natuurlijk niet op de hoogte is van de concrete strategieën van de taliban, doch dat hij vermoedt dat de taliban oordeelde dat zijn broer een rol kon spelen bij het plegen van een aanslag op het militaire kamp, dat de taliban vermoedelijk zijn broer de gelegenheid heeft gegeven om zich in te werken en het vertrouwen in te winnen en zij vervolgens een geschikt moment hebben afgewacht om verzoeker en zijn broer via dreigbrieven op de hoogte te brengen van hun plannen, beperkt hij zich opnieuw tot loutere vermoedens en veronderstellingen, waarmee hij het merkwaardig karakter van het feit dat de taliban, die zijn broer al eerder verdachten te werken voor de buitenlanders volgens zijn verklaringen (gehoorverslag CGVS, p. 8, vraag 124), pas na twee maanden benaderden. Het feit dat verzoeker verklaarde dat ze zijn broer al eerder verdachten te werken voor de buitenlanders strookt niet met zijn vermoeden dat de taliban zijn broer de tijd wou gunnen om zich in te werken.

2.5.4. Waar verzoeker ingaat op het aandacht besteden aan de dreigbrief, wijst de Raad erop dat de door verzoeker beoogde vaststelling is opgenomen in het feitenrelaas, daar verzoeker zelf verklaarde weinig aandacht te hebben besteed aan de eerste brief (gehoorverslag CGVS, p. 7, vraag 123), doch niet weerhouden werd als motief om te besluiten tot het ongeloofwaardig karakter van verzoekers relaas, zodat voornoemde kritiek niet dienstig is.

2.5.5. Waar verzoeker betreffende de motivering dat hij weinig verhelderende en logische verklaringen aflegde over het bezoek van de taliban, stelt dat hij tijdens het gehoor wel degelijk zo gedetailleerd en concreet mogelijk de inval van de taliban beschreven heeft, dat hij vermeldde dat de aanval van de

taliban plaatsvond in de maand mizan om 23u30 's nachts, dat zijn moeder en broer werden opgeschrikt door een geluid in de tuin, dat klonk alsof iemand over de muur in de tuin sprong, dat zij wilden weten waar het geluid vandaan kwam en ze naar buiten gingen, dat zijn broer bij de handen werd meegenomen, dat gelet op het feit dat het gezin met niemand anders dan de taliban problemen had, zijn moeder beseftte dat de aanvallers inderdaad tot de taliban moesten behoren, dat teneinde hem te waarschuwen zijn moeder schreeuwde dat de taliban was binnengevallen, dat hij doodsbang was en zich onmiddellijk in de oven in de keuken verstopte, dat hij om die reden niet kon zien met hoeveel de taliban waren en waar zijn broer werd vastgehouden, dat hij nadien meer details heeft gevraagd doch dat de andere gezinsleden enkel vertelden dat zijn broer was meegenomen, dat hij bevestigde dat de taliban ongeveer een uur naar hem heeft gezocht, doch hem niet heeft gevonden, dat gelet op het feit dat de oven onopvallend was opgesteld en uitwendig niet zichtbaar was dat één persoon er zich kon verschuilen, er vermoedelijk toe leidde dat de taliban verzoeker niet hebben kunnen vinden, stelt de Raad vast dat verzoeker zich beperkt tot het herhalen en het bevestigen van zijn eerder afgelegde verklaringen en het bekritisieren en tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen doch daarmee deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

2.5.6. Betreffende het motief van de bestreden beslissing dat verzoekers geloofwaardigheid in het gedrang komt gelet op het feit dat niemand van zijn familie moeite zou hebben gedaan om informatie over de verdwijning van zijn broer te krijgen, stelt verzoeker dat hij, zoals blijkt uit het gehoorverslag, diverse keren aan zijn familie via telefoon gevraagd heeft of zij reeds nieuws hadden over zijn broer, dat zijn familie hierop antwoordde dat *'ze zijn broer nog niet hebben kunnen terugvinden'*, dat uit bovenvermeld antwoord blijkt dat zijn familie wel op zoek is naar zijn broer, doch op heden geen resultaat werd geboekt, dat hierbij rekening moet gehouden worden met het feit dat zijn moeder een vrouw alleen is en dat het bijgevolg niet evident is dat een vrouw alleen allerlei démarches zou ondernemen, dat daarenboven bij zijn gezin en zijn oom een grote angst heerst om naar de politie te stappen omdat de taliban in de politie geïnfiltreerd is, dat zij dan ook vreesden dat deze démarches de taliban nog kwader zouden maken en dat hierdoor de achtergebleven leden van het gezin ook in gevaar zouden komen. Ook hier komt verzoeker niet verder dan het herhalen van zijn eerder afgelegde verklaringen en het geven van *a posteriori* verklaringen, doch slaagt er niet in de concrete motieven weergegeven door de Raad in punt 2.2. (iii) – met name dat uit verzoekers verklaringen niet blijkt dat verzoeker of zijn familie interesse toonden in het al dan niet bestaan van een onderzoek naar de verdwijning van zijn broer – die steun vinden in het administratief dossier, te ontkrachten.

De Raad besluit, na een grondig heronderzoek van de stukken uit het administratieve dossier, op basis van de motieven weergegeven onder punt 2.2., die allen steun vinden in het administratief dossier en waaraan geen afbreuk wordt gedaan door verzoeker zoals blijkt uit wat voorafgaat, tot de ongelooftwaardigheid van het relaas.

2.6. Wanneer zoals *in casu* geen geloof gehecht wordt aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.7. Betreffende de door verzoeker neergelegde documenten 2 tot en met 8, wijst de Raad erop dat verzoeker deze documenten reeds overmaakte ter gelegenheid van zijn asielaanvraag zodat ze zich reeds in het administratief dossier bevinden. De Raad verwijst naar wat betreffende deze documenten wordt gesteld in punt 2.2. Deze motieven, vermeld in punt 2.2., die steun vinden in het administratief dossier, worden door verzoeker niet weerlegd.

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.8. Wat de vraag naar subsidiaire bescherming betreft, merkt de Raad op dat voor de interpretatie van een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet dienstig kan verwezen worden naar rechtspraak van het Hof van Justitie aangaande artikel 15, c van richtlijn 2004/83/EG (C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, 17 februari 2009, § 44), alsmede van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aangaande artikel 3 EVRM (*Sufi en Elmi t. Verenigd Koninkrijk*, 28 juni 2011, § 226).

In de mate verzoeker zich voor zijn vraag tot subsidiaire bescherming op zijn asielrelaas steunt, dient te worden opgemerkt dat uit wat voorafgaat blijkt dat dit relaas niet geloofwaardig is. Bijgevolg maakt verzoeker ook niet aannemelijk dat hij om de redenen die hij in zijn asielaanvraag aanhaalt een reëel

risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Waar verzoeker noch verwijst naar de socio-economische omstandigheden in de stad Kaboel, wijst de Raad er vooreerst op dat in de bestreden beslissing en in onderhavig arrest de subsidiaire bescherming wordt beoordeeld ten aanzien van de provincie Kaboel, district Paghman en niet ten aanzien van de hoofdstad Kaboel. Waar verzoeker in het algemeen verwijst naar de socio-economische omstandigheden in zijn land van herkomst voor de toepassing van artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet dat inhoudelijk overeenstemt met artikel 3 EVRM, erkent de Raad dat uit artikelen die verzoeker heeft neergelegd blijkt dat de leefomstandigheden van de vluchtelingen die in kampen en sloppenwijken in Afghanistan wonen erbarmelijk zijn. Verzoeker maakt echter niet aannemelijk dat hij persoonlijk bij een terugkeer naar zijn land van herkomst in deze situatie zal terechtkomen. Verzoeker woonde immers in een dorp in Paghman en de familie van verzoeker heeft een huis en twee tuinen in Paghman (gehoorverslag CGVS, p. 6, vraag 100-101 en 76-78). Verzoeker zorgde, voor zijn werk in de bouwsector, voor de koeien, schapen en geiten en werkte in het huis. Verzoekers moeder woont nog steeds in het dorp in Paghman (gehoorverslag CGVS, p. 6, vraag 107). Verder kan ook vastgesteld worden dat verzoeker een volwassen man is, die volgens zijn verklaringen Dari en Pashtou spreekt en schrijft (gehoorverslag CGVS, p. 6, vragen 92, 95 en 96), die vier jaar naar school is geweest (gehoorverslag CGVS, p.6, vraag 91) en reeds, zij het kortstondig, in de bouwsector werkte (gehoorverslag CGVS, p.2-3). Verzoeker beschikt dus over een beetje werkervaring en scholing die hem kunnen helpen om een job te vinden. Verzoeker maakt dus geenszins aannemelijk dat hij bij een terugkeer naar Paghman in een situatie zal terechtkomen zoals door hem omschreven in zijn inleidend verzoekschrift of zoals omschreven in de door hem bijgevoegde stukken.

De Raad stelt vast dat uit het onderzoek van het Australische Edmund Rice Centre inderdaad blijkt dat de taliban teruggekeerde vluchtelingen viseren omdat ze als aanhangers van het Westen worden beschouwd. Verzoeker maakt echter niet aannemelijk dat hij persoonlijk om deze reden een reëel risico zal lopen om door de taliban te worden geviséerd. De Raad stelt vast dat verzoeker zelf verklaarde dat de taliban nog eens zou zijn teruggekomen naar zijn huis om hem te zoeken terwijl hij al weg was uit Afghanistan, wat er eerder op zou wijzen, indien zijn asielrelaas al op enige waarheid berust, *quod non*, dat de taliban niet op de hoogte is van de vlucht van verzoeker naar het Westen.

2.9. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

In zoverre verzoeker meent dat de stad Kaboel dient in ogenschouw genomen te worden in het kader van een binnenlands vluchtalternatief en hij een uiteenzetting geeft en dienaangaande naar stukken verwijst, mist zijn argumentatie feitelijke grondslag daar noch de commissaris-generaal noch de Raad oordeelt dat verzoeker over een veilig intern vestigingsalternatief kan beschikken in de stad Kaboel, doch wel dat de subsidiaire bescherming dient beoordeeld te worden ten aanzien van verzoekers regio van herkomst, zijnde de provincie Kaboel, district Paghman.

Met betrekking tot de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet meent verzoeker dat de veiligheidsituatie in de provincie Kaboel, district Paghman niet zo veilig is als de commissaris-generaal beweert.

2.10. De commissaris-generaal motiveert dienaangaande als volgt:

“Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kaboel, district Paghman te worden beoordeeld.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 17 december 2010 nog steeds in rekening genomen gezien UNHCR tot op heden geen nieuwe Eligibility Guidelines heeft vrijgegeven. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden.

Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, adviseert het UNHCR dat de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te ontvluchten omwille van het veralgemeend geweld, nauwgezet onderzocht zouden worden in het licht van enerzijds de

bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds de actuele en betrouwbare informatie over diens vroegere verblijfplaats.

Verder wijst het UNHCR erop dat andere provincies als Uruzgan, Zabul, Pakika, Nangarhar, Badghis, Paktya, Wardak en Kunduz ook geconfronteerd worden met fluctuerende veiligheidsincidenten. Het UNHCR heeft in deze richtlijnen niet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de veiligheidssituatie aan Afghanen afkomstig van de provincie Kaboel een complementaire vorm van bescherming te bieden.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I: Beschrijving van het conflict" d.d. 15 juni 2012) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet in 2012.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegd SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II: Regionale Analyse" d.d. 11 juli 2012) blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal nog steeds erg verschillend is. Het gewapend conflict woedt het meest intens in het zuiden en in de zuidoostelijke regio. Er wordt een uitbreiding van de activiteiten van de anti-regeringselementen (AGE) naar andere regio's in Afghanistan vastgesteld.

Uit deze analyse blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Kaboel duidelijk verbeterd is sinds 2009. Deze tendens zette zich door. Op één ernstig incident na in december 2011, blijkt uit een analyse tot en met mei 2012, dat de provincie Kaboel opvallend rustig was. Voor het district Paghman werden er in de periode van verslaggeving geen gewelddadige incidenten gemeld, mede door een sterke aanwezigheid van politie en veiligheidstroepen in de regio (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II: Regionale Analyse" d.d. 11 juli 2012).

U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de provincie Kabul, district Paghman geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet."

2.11. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal geenszins onredelijk te werk gaat door op grond van voormelde gegevens, die allen steun vinden in het administratief dossier, waarbij weliswaar het risico voor burgers niet geheel uitgesloten maar eerder beperkt is, te concluderen dat er geen sprake is van willekeurig geweld. De commissaris-generaal heeft terecht geoordeeld dat burgers in het district Paghman op dit ogenblik geen reëel risico lopen om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Er is immers geen gegeven voorhanden dat er op dit ogenblik in het district Paghman een gewapend conflict aan de gang is in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door Cedoca blijkt dat er in de provincie Kaboel sinds 2009 een duidelijke verbetering van de veiligheidssituatie werd waargenomen, dat begin 2011 deze provincie wordt beschouwd als een met een lage onveiligheid, dat deze tendens zich voortzet en dat op één ernstig incident na in december 2011 de provincie Kaboel opvallend rustig was. Wat het district Paghman betreft, werd er van januari 2011 tot en met maart 2012 geen enkel gewelddadig incident gemeld. Verzoeker toont in zijn verzoekschrift niet aan dat er in het district Paghman aanhoudend wordt gevochten en dat antiregeringselementen er permanent aanwezig zijn zodat er geen gegeven voorhanden is dat er op dit ogenblik in het district Paghman een gewapend conflict aan de gang is in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.12. De artikelen waarnaar verzoeker in zijn inleidend verzoekschrift verwijst en uit citeert zijn niet van die aard dat zij een ander licht werpen op de beoordeling van de actuele situatie in Afghanistan, provincie Kaboel, district Paghman door de commissaris-generaal. Het bijgevoegde artikel, meer bepaald stuk 10 van 27 augustus 2012 gaat over de algemene situatie in Afghanistan zonder het vermelden van specificiteiten voor het district Paghman in de provincie Kaboel. In zoverre het artikel ingaat op de situatie in verschillende delen van Kaboel stad en de provincies, gaat het over 'high profile' doelwitten, waarbij verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij onder een categorie van 'high profile' doelwitten ressorteert. Ook bijgevoegde stukken 11, 12, 13, 15 en 16 gaan over de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan, over de hoofdstad Kaboel of over andere provincies of districten, zonder dat deze artikelen informatie geven over de veiligheidssituatie in het district Paghman in de

provincie Kaboel of geven aan dat bepaalde 'high profile' entiteiten, gebouwen of personen worden aangevallen (zoals ambassades, NAVO-basissen, parlement en regeringsgebouwen, internationale werkers, ...), waarbij verzoeker, zoals reeds gesteld, niet aannemelijk maakt dat hij onder een categorie van 'high profile' doelwitten ressorteert. Bijgevoegd stuk 14 handelt dan weer over het afweren van een aanval door de Afghaanse veiligheidstroepen. De stukken 17, 18 en 19 beschrijven wel incidenten in het district Paghman in de provincie Kaboel, waarbij in juni 2012 18 burgers werden gedood in een aanslag op een hotel en waarbij in augustus 2012 een tiental passagiers werden gedood tijdens een aanval op een bus, doch zijn niet van die aard dat zij een ander licht werpen op de beoordeling van de actuele situatie in Afghanistan, provincie Kaboel, district Paghman door de commissaris-generaal.

Waar verzoeker nog stelt dat niet alleen rekening moet worden gehouden met de actuele situatie doch ook met de evolutie van de algemene situatie en herhaaldelijk wijst op mogelijke problemen en incidenten in de toekomst onder andere omwille van de terugtrekking van de NAVO-troepen in 2014, beperkt hij zich tot veronderstellingen en speculaties over wat in de toekomst kan gebeuren. Dit volstaat niet om voorgaande vaststellingen betreffende de veiligheidssituatie in het district Paghman in de provincie Kaboel te weerleggen.

Waar verzoeker verwijst naar arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen benadrukt de Raad dat de door verzoeker geciteerde rechtspraak individuele gevallen betreft en in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde heeft.

2.13. In hoofde van verzoeker kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet worden in aanmerking genomen.

Er werd geen schending aangetoond van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.14. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien april tweeduizend dertien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER